

LECTURIS SALUTEM

IRTA:

György Dezső

A kisebbségi magyar sors sokféle, gyakran nem is várt posztok betöltésére állítja a férfit. Posztokra, ahol sok a munka és sok a nehézség. Sorsunk azonban nem válogatást, de engedelmességet követel harcosaitól. Kevés a munkás kéz és sok a tenni, cselekedni, javítani való.

Mikor egyelőre ennek a lapnak főszerkesztői asztalánál jelölte ki új helyemet az élet, a megbízatást azzal az elhatározással vállaltam, hogy a lap alapítójának nemcsak intencióit igyekezni fogok minél maradéktalanabban betölteni s a lap irodalompolitikai programjává az itteni magyar írótehetségek támogatását és amennyire csak lehet, tömörítését tűzöm ki. Egy szóval megmondva: munkát vállaltam s a programunk is egy szóval kifejezhető: a munka.

Örömmel kell e helyről leszögezmem, hogy szándékunkban az itteni legjobb magyar írók java támogatólag hozzánk állott s alig néhány hét leforgása alatt megkönnyítette munkánkat: a maga munkájával. S bár ezt természetesen találok, még is örülök ennek. Örülök, mert látom belőle, hogy a mi életünkben még ma is meg van a lehetősége annak, hogy lap, írók és közönség

egy kulturmissziót végző baráti harmóniában forrhasznalnak össze. Erre azért is szükség van, mert az idő meg fog érni egyszer arra, hogy a szlovenszkói magyar irodalom végre megtalálja és felépítse a maga rég óhajtott irodalmi fórumát.

Az olvasók és általuk a magyar közönség üdvözlésekor egy kedves kötelességnek kell még eleget tennem. Egy bejelentéssel tartozom az olvasóközönségnek, aminek bizonyára osztatlan lelkesedéssel fognak örülni. A Képes Hét, mely mint egyedüli képes magyar lap, a képoldalak érdekes és vonzó erejével eddig is hiányt-pótló hivatást végzett sok-sok ezer magyar házbán, ki szeretné szélesíteni missziója területét a magyarság tizezreire, hogy a képoldalokban rejlő értéket minél több magyar embernek minél könnyebben elérhetővé tegye. Az ezirányban folyó tárgyalások azzal a reménnyel biztatnak, hogy ez a magyar kulturmissziót célzó elgondolás nem sokára megvalósulhat s a magyarság egy újabb sajtó-vivmánnyal gazdagabb lesz. Tudjuk, hogy tizezrek öröme fogja kísérni a terv sikerültét.

Addig is: üdv az olvasóknak!

Razzia

IRTA: DARKÓ ISTVÁN

— Nem mondta, hogy mit akar? — kérdezte a himzörámát letéve az asszonyka és lány tekintettel igazította meg kétfelől a haját. Tanácstalanul pillantott a tágas szoba ucca-felöli része felé, ahol egyik ablak előtt lehuzott vilány alatt idősebb nő olvasott. A meleg szobában több egyszerű ruhájú nő foglalatoskodott a sorbaállított ágyak között.

— Nem mondta, hogy miért, csak annyit üzent, hogy feltétlenül tessék lejönni a kapuhoz, — suttogta vissza a portás fiacskája, egy sápadt, sovány kis penészvirág.

— Hát mondj meg neki, hogy ha olyan sürgős és fontos, azonnal lent leszek. — felelte az asszonyka erősebben hallható hangon. Majd az ablaknál olvasó idősnőhöz sietett és gyerekes szorongással, szerényen jelentette:

— Nagyságos asszony, szeretnék egy percre leugrani a kapuhoz. A férjem hivat fontos ... ügyben.

Elpirult a formás, szép arca, mert majdnem azt mond-

ta: családi ügyben. A szoba felügyelője, az idős urinő kinézett rá a szemüvege alól és tekintélytartó közönbös hangon ezt válaszolta:

— Igen kérem. De lefekvésre pontosan jöjjön fel. A felügyelőségnek már ugyanis több észrevétele volt.

Ijedt hangon védekezett:

— Rám vonatkozólag?! ...

— No nem... nem éppen! Csak általában. De azért elkerülni akarok minden kellemetlenséget.

— Pontosan visszajövök — ígérte és nagykendőt kapva magára engedélyt nyert gyerekek felszabaduló mozdulatával szaladt ki a szobából.

Az intézet kapujában a férje várta. Az asszony két kezét nyújtotta feléje és lányos bőséggel szóáradatba fogott. Finom, keskeny arca és szép, tömött, barna haja közben a férfi szeretetteljes tekintetében fűdött.

— El sem tudtam képzelni, hogy miért hívat ilyen későn és váratlanul. Lefekvésig még azt a szönyeget